

v Praze ze dne 29. prosince 1925, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí vpadnutím do cizího statku podle §u 83 tr. zák. a zločinem nebezpečného vyhrožování podle §u 99 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Po věcné stránce namítá stížnost, napadajíc výrok odsuzující obžalovaného pro zločin podle §u 83 II. případ tr. zák. důvodem zmatečnosti podle §u 281 čís. 9 a) tr. ř., především, že tento zločin předpokládá, že útok »stal se přemocí, že napadený vůbec nemohl pomýšlet na úspěšný fyzický odpor a nezbylo mu, než aby se podrobil vůli vpadnuvšího, nebo že svobodná vůle osoby oprávněné k rozhodování byla omezena nucenou vůlí cizí«. Ve skutečnosti vyhledává se k objektivní skutkové podstatě tohoto zločinu, již stížnost má na mysli, by pachatel buď ozbrojen nebo se společníky vnikl do domu nebo příbytku jiné osoby a vykonal tam násilí na ní nebo na jejích domácích lidech nebo na jejím statku. Pojmu vniknutí po rozumu §u 83 tr. zák. odpovídá již pouhé vkročení do domu nebo příbytku proti jakkoli projevené nebo i jen předpokládané vůli oprávněného. V tomto směru není tudíž vůbec třeba násilí. Pokud pak jde o vykonání násilí v domě nebo příbytku po vniknutí do nich, stačí jakékoli násilí fyzické nebo psychické, vykonané na osobě oprávněného nebo na jeho domácích lidech a jakékoli fyzické násilí vykonané na statku. Nevyžaduje se tudíž v tomto směru, by násilí dosáhlo značnější intensity. Názor zmatečnosti stížnosti, že zločin podle §u 83 II. případ tr. zák. předpokládá, že útok »stal se přemocí, že napadený vůbec nemohl pomýšlet na úspěšný fyzický odpor a nezbylo mu, než by se podrobil vůli vpadnuvšího«, jeví se tedy býti nesprávným. Co se pak týče zbývající části oné námítky, dlužno připustiti, že násilí předpokládané v §u 83 tr. zák. je tu již tenkrát, jakmile je zjištěno, že svobodná vůle osoby oprávněné k rozhodování měla býti omezena nucenou vůlí cizí, ale dlužno zároveň zdůrazniti, že napadený rozsudek v rozhodovacích důvodech zjišťuje, že obžalovaný obmezil svým jednáním v domě Antonína N-ého, kam byl vnikl se zbraní, volnost vůle tohoto svobodně ve svém domě rozhodovati.

Čís. 2471.

Porušení předpisu poslední věty §u 231 tr. ř. zakládá zmatek čís. 4 §u 344 tr. ř. (§ 228 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 6. září 1926, Zm I 382/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku porotního soudu v Lito-měřicích ze dne 27. května 1926, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem násilného smilstva podle §u 127 tr. zák. a zločinem utržení na cti podle §u 209 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Podle čís. 4 Šu 344 tr. ř. vytýká zmateční stížnost, že porotní soud porušil předpis poslední věty Šu 231 tr. ř., který nařizuje, by rozsudek byl vyhlášen vždy veřejně, tedy i tenkrát, když byla — jako v souzeném případě — veřejnost vyloučena pro celé přelíčení, tím, že prý opomenul zrušiti vyloučení veřejnosti pro dobu, kdy byl vynášen rozsudek. Dlužno připustiti, že by onen zmatek byl odůvodněn, kdyby se byl porotní soud onoho opomenutí vskutku dopustil, poněvadž přes to, že § 231 tr. ř. neobsahuje výslovné sankce zmatečnosti pro porušení předpisu poslední věty, vyplývá tento účinek ze zásady, vyslovené v Šu 228 tr. ř. Vynesení rozsudku tvoří totiž část hlavního přelíčení, a, nestane-li se veřejně, je tímto porušením zákona dotčeno i přelíčení samo a platí nepochybně i předpis čís. 4 Šu 344 tr. ř. V souzeném případě však zákon porušen nebyl a to ani v ustanovení §§ 228 ani 231 tr. ř., poněvadž konaným šetřením bylo zjištěno, že předseda prohlásil rozsudek veřejně, v kterémžto směru také protokol o hlavním přelíčení dodatečně byl doplněn. Jest tedy výtka zmateční stížnosti bezdůvodná.

Čís. 2472.

S hlediska Šu 281 čís. 4 tr. ř. stačí, že bylo při hlavním přelíčení čteno podání obsahující průvodní návrh.

Uplatňování zmatku čís. 9 b) Šu 281 tr. ř. předpokládá výrok soudu o tom, zda tu jsou okolnosti, pro které trestnost činu jest vyloučena.

Není překročením obžaloby (§ 281 čís. 8 tr. ř.), nabyli-li soud přesvědčení o vině na základě okolností, které nebyly v obžalovacím spise uvedeny, nýbrž vyšly na jevo při hlavním přelíčení.

I vědomé zamlčení pochybné (dubiosní) pohledávky při vykonání přísahy vyjevovací ve smyslu Šu 47 ex. ř. jest zločinem podle Šu 199 a) tr. zák.

K dokonání zločinu podle Šu 205 a) tr. zák. jest zapotřebí, by uspokojení věřitelů bylo zmařeno neb aspoň ztenčeno.

O zatajení zmlčením (§ 205 a) tr. zák.) lze mluvit jen tehdy a potud, když a pokud dlužník je povinen vyjeviti stav svého jmění svým věřitelům; tomu tak není ve styku a poměru dlužníka k jednotlivým věřitelům, nýbrž jen ve styku a poměru dlužníka k veškerosti věřitelů (úpadek, vyrovnací řízení, mimosoudní vyrovnání).

V případech vyjevovací přísahy podle Šu 100 konk. ř. a Šu 38 vyr. ř. může úmyslné zamlčení položky jmění opodstatniti skutkovou podstatu zločinu podle Šu 205 a) tr. zák. (aspoň pokusu), nikoliv však při vyjevovací přísaze podle Šu 47 ex. ř.; tu podléhá ono zatajení jen sankci Šu 199 a) tr. zák.

(Rozh. ze dne 6. září 1926, Zm II 85/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku zemského trestního soudu